

Berta Jardí

Mozart, una passió creixent

Des del 87 fins al 92 funcionarà a Barcelona la Mozartiana, un projecte polèmic, impulsat per Xavier Güell i l'orquestra Solistes de Catalunya, que ja compta amb nombroses adhesions i ha alçat bona cosa de polèmica. Trenta-sis concerts acostaran al públic barceloní un compositor amb un alt percentatge d'obra sense estrenar ací encara.

Fa pocs dies que s'han celebrat a Barcelona els primers concerts de Mozartiana, un projecte que per les seves característiques no ha passat desaperçebut. El tema, és clar, va aixecar polseguera des del principi, tothom va dir-hi la seva... i és que proposar-se presentar la integral de l'obra orquestral de Mozart durant sis anys a Barcelona ha semblat a molta gent una aventura més que ambiciosa.

Si el fet hagués ocorregut a Salzburg, segurament aquí la notícia s'hauria rebut amb una reacció tèbia i discreta. És normal que a Salzburg es facin coses com aquesta. També es podrien fer a algunes altres capitals —molt poques—, però de reconegut «cachet» musical. Però que això hagi nascut a Barcelona i que el promotor de l'invent sigui un català, Xavier Güell, que ha arrossegat rere seu l'orquestra que ha fundat i dirigeix «Solistes de Catalunya», era ja jugar fort.

Ha hagut de passar el temps. Ha calgut que es veiés, que «s'escoltés» que allò no era fer volar coloms. Que els «Solistes de Catalunya» presentessin el disseny dels trenta-sis concerts que interpretaran fins el 1992. I que figures com Montserrat Caballé remarquessin amb la seva presència la importància del cicle perquè tots, institucions, crítica i públic, s'oblidessin del «¿vols dir tu, que això funcionarà?» i s'engresquessin amb la Mozartiana.

Mozart és un compositor amb una personalitat que ha depassat la seva pròpia música. Sempre ha tingut un estol d'admiradors incondicionals i fervorosos, però mai com en aquest tombant de segle, la seva estrella no ha brillat amb tanta intensitat.

Música, naturalment, però també pel·lícules, biografies, i manuals de psico-

logia de pa sucats amb oli per a consum de mediocres amb ganes de triomfar, han aconseguit transformar-lo en un personatge popular i simpàtic que tothom coneix. No hi ha qui no se l'hagi posat un moment o altre a la boca (un fenomen que, d'altra banda, no té res a veure amb el fet que es conegui la seva música, ¡que això ja és una altra història!). I és que —malgrat la frase tòpica d'estil «gransmagatzems»— Mozart està de moda.

La història ha demostrat que ell va crear i condicionar d'una manera definitiva la música de la seva època. Una música que ha esdevingut transtemporal i

que no admet lletres minúscules.

El seu catàleg de produccions és tan extens que posa els pèls de punta a qualsevol jove compositor. A l'esforçat treballador «full time» que repeteix, com ell, la prosaica història d'haver de compartir el moment d'inspiració amb un *bolo* mal pagat o una classe destrepadora.

Que els joves creadors s'oblidïn que Wolfgang va escriure les primeres peces quan tenia cinc anys, que quan va morir —trenta després— va deixar una producció de més de 600 obres, entre òperes, oratoris, concerts, simfonies, misses... si volen viure tran-

quils i sense angoixants complexos d'inferioritat.

Però, tot i que tothom està d'acord a reconèixer la genialitat de Mozart, tot i que és un dels autors més programats, hi ha un desconeixement notable de la seva obra. Digueu-li per habitud, digueu-li per mandra, quasi sempre s'interpreten els mateixos títols. Una investigació recent ha demostrat que a Catalunya més del 50 per cent de la seva obra resta inèdita. Un percentatge elevat i que es pot aplicar, sense massa risc d'equivocar-nos, a tot l'Estat espanyol.

Mozartiana ha nascut amb la pretensió de compensar aquest dèficit. El projecte és atractiu des de tots els punts de vista. A més d'interès de les estrenes, el fet que els protagonistes siguin els solistes de més prestigi del país fa que el cicle sigui doblement enllaminador. De moment, hi han participat Antoni Besses, Joaquín Soriano, Jaume Francesch... I Xavier Güell ha previst de convidar Eulàlia Solé, Maria Joao Pires, Albert Gimenez Atenelle, Gonçal Comellas... i cedir la seva batuta a altres directors. Però de tot això caldrà parlar a poc a poc... que fins el 92 hi ha molt de Mozart per tocar. □